

Róża Miklaszewska-Balcer, Marek Halicki

Kunice, pow. Legnica

Informator Archeologiczny : badania 1, 107-108

1967

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Odkryto też palenisko ułożone z kamieni polnych.

W roku przyszłym planuje się dalsze prowadzenie badań wykopaliskowych na tym stanowisku celem wyjaśnienia zasięgu osady, jej zabudowy przestrzennej, charakteru gospodarki jej mieszkańców oraz uściślenie chronologii.

K U N I C E, pow. Legnica

Konserwator Zabytków Archeologicznych we Wrocławiu

Badania prowadziła mgr Róża Miklaszewska-Balcer przy współpracy mgr Bożeny Rostkowskiej i Marka Halickiego w okresie od 14.VIII do 25.VIII, finansował WKZ we Wrocławiu.

Przebadano powierzchnię około 1 ara, prowadząc sondáže na polu L. Bystryka przy drodze Kunice - Pątnów. Teren ten bowiem leży w okolicach żwirowni, w której według danych archiwalnych znajdowano fragmenty ceramiki.

Zbadano 12 grobów, zawierających po kilkanaście niekiedy nawet dwadzieścia naczyń. Groby leżą na głębokości 50-60 cm, zaś odległości między nimi wynoszą 1-3 m. W poszczególnych grobach znajdowano zawsze tylko jedną popielnicę, resztę naczyń stanowiły przystawki, bardzo starannie wykonane grafitowane i malowane. Te ostatnie to najczęściej czerpaczki i miski, cienkościenne z gliny wypalanej na kolor jasnożółty i brązowy z malowanym ornamentem w postaci kół, pasów, trójkątów i trykwetrów, w odcieniach rudo-czerwonych i czarnych. Wyroby metalowe należą do rzadkości - odkryto tylko w grobie nr 9 fragmenty żelaznej szpili i kółeczka brązowe.

Gmentarzysko w Kunicach należy jednak przypuszczalnie do dużych i stosunkowo bogatych obiektów kultury Łużyckiej. Ceramika malowana

pozwała datować omawiany obiekt roboczo na okres halsztacki C.

W odległości około 2,5 - 3 km na wschód od cmentarzyska leży badane w 1962 roku przez ośrodek wrocławski, grodzisko kultury łużyckiej. Wzajemny związek obydwu stanowisk tak chronologiczny jak i funkcjonalny należy ustalić w przyszłych badaniach.

K U R Ó W, pow. Nowy Sącz

patrz średniowiecze

L U B N I E W I C E, pow.
Sulęcín

Muzeum Okręgowe w Zielonej
Górze

Badania prowadził mgr A. Marcinkian, w okresie od 15.VIII do 1.IX., finansował WKZ w Zielonej Górze.

Kontynuowano badania osady z wczesnej epoki żelaza i okresu rzymskiego. Na obszarze pięciu arów odkryto szereg jam osadniczych ludności kultury łużyckiej oraz resztki pieca garncarskiego.

Charakter ceramiki wskazuje, iż użytkownikami osady w jej pierwszej fazie osadniczej była ludność kultury łużyckiej /grupa górzycza/. Na nią, nawarstwiała się częściowo osada z IV-V w. n. e., której centrum znajdowało się prawdopodobnie na obszarze zniwelowanym dziś pod budowę boiska szkolnego. Stąd zachowały się tylko nieliczne ślady. Są to luźne ułamki ceramiki znalezione w warstwie humusu, w zachodniej części stanowiska, tuż przy boisku.

L U Z I N, pow. Wejherowo

Muzeum Archeologiczne w Gdań-
sku